

Abstrakt:

Tato diplomová práce zkoumá, do jaké míry měla tvorba Jamese Joyce vliv na Bohumila Hrabala. Analyzuji nejen historický kontext obou autorů, ale i hnutí, jako je surrealismus, a postavy od Andrého Bretona až po Adolfa Hoffmeistera, které oba autory spojují. Využívám Poggioliho *Teorii avantgardy* jako základ analýzy surrealistických i obecnějších stylistických prvků v Joyceově a Hrabalově díle, a zároveň rozebírám jejich společenské cíle. Tato dvojice sdílí společnou pozici pozorovatelů, kteří vášnivě odhalují epifanii každodenního života. Dílo Henriho Lefebvra napomáhá objasnit tento pojem "každodennosti" a potvrzuje hodnotu všednosti života. Z hlavního zaměření práce vyvstávají tři otázky, které se týkají toho, jak lze s takovýmto uvědoměním v písemné tvorbě naložit. Zaprvé, jak vnímáme, co je kolem nás a jak může fantazie pracovat s vnímáním? Zadruhé, jaký by měl být přístup k vyprávění, pokud jde o vyprávění příběhů ve snaze odhalit toto uvědomění nebo vědomí? Zatřetí, jaká je skutečná metoda sestavování příběhů a jak přesně by mělo být jazyka používáno nebo manipulováno? Každá kapitola zkoumá jednu z těchto otázek ve vztahu k několika textům. V případě každé kapitoly zasazují tyto texty do širšího kontextu s ohledem na aspekty avantgardy, stádia autorova vývoje i všech relevantních historických událostí.